

§u 562 c. ř. s. měli přednésti ihned všechny své námítky, nastalo vyloučení námitek, jak správně uznali oba nižší soudové.

Čís. 2177.

S převodem firmy nepostupují se přejímateli všechna aktiva a pasiva.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1923, R I 1403/22.)

V roce 1920 provedla firma Josef S. v domě žalovaného různé práce. Majitelem firmy byl tehdy Josef S., v květnu 1921 byla firma převedena na Štěpána K-a. Žalobu na zaplacení za vykonané práce, již vznesl dne 8. listopadu 1921 Josef S., p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, ježto žalobce nebyl v den podání žaloby majitelem firmy, práce provedší. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Odvolatel právem vytýká rozsudku, že přehlíží, že převodem firmy smlouvou nemusí přejíti na nabyvatele firmy veškeré součástky jmění firmy a že jednotlivé jeho části mohou býti z převodu vyloučeny. Jest právně myslitelné, že zažalovaná pohledávka byla vyňata z onoho převodu, že tedy i bývalý majitel firmy jest legitimován pohledávku tu uplatňovati.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Mylným jest právní názor dovolací stížnosti, že nutno předpokládati, že s převodem firmy postoupena byla přejímateli i veškerá aktiva a pasiva firmy, neboť obchodní pohledávka není tak podstatnou součástí obchodního podniku, že by bez ní převod jeho nedal se provést. Proto bude v tomto případě třeba skutečný převod žalobní pohledávky při postupu firmy zjistiti, neboť okolnost tato bude pro rozhodnutí sporné věci závažnou, zvláště když žalobce od počátku sporu tvrdil, že žalovaný dluhuje zažalovanou částku jemu a nikoli firmě Josef S. ml., a nabídl i v žalobě důkaz výslechem stran.

Čís. 2178.

Ustanovení §u 55 c. ř. s. přichází v úvahu pouze tehdy, byly-li útraty sporným příslušenstvím hlavního sporu, nikoliv však, byl-li spor na ně obmezen.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1923, R I 1483 22.)

Spor o 5.000 K omezily strany v první stolici na útraty, jichž s o u d p r v é s t o l i c e přisoudil žalobci jednu třetinu ze 542 Kč. O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání žalovaného. D ů v o d y: Dle §u 55 c. ř. s. lze odporovati toliko rekusem rozhodnutí proces. soudu o útratách bez současného odporování věci hlavní. V tomto posledním směru není však nějaké odporování rozsudku první stolice možným, když není v něm výroku, týkajícího se věci hlavní. Návrh odvolací domáhá se ostatně toho, by změnou rozsudku zamítnuta byla žaloba a návrh její na přisouzení útrat

sporu vůbec a zejména jedné třetiny 542.48 Kč. Patrně tedy, že směřuje jen proti útratám, neboť žalobní nárok byl jen na útraty omezen. Odvolání jest tudíž hledě k ř. s. nepřipustným a bylo proto dle ř. s. 471 č. 2 a ř. s. 474 odstavec druhý c. ř. s. odmítnuto. Nelze tu užiti ustanovení ř. s. 84 odstavec druhý věta druhá c. ř. s., že nesprávné pojmenování opravného prostředku jest nezávažné, když žádání jest zřejmě patrným. Neboť nejde o pouhé nesprávné pojmenování, nýbrž z obsahu i formy (dvojmo) jest vidno, že žalovaná strana zamýšlela a vědomě podala odvolání a nikoli rekurs.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by, nepřihlížeje k uplatněnému odmítacímu důvodu, vyřídil odvolání **ve věci samé**.

D ů v o d y:

Rekursem domáhá se stěžovatel toho, aby jeho odvolání dostalo se věcného vyřízení. Právem. Obmezila-li žalující strana předmět sporu pouze na útraty, nejsou útraty nadále příslušenstvím předmětu sporu, nýbrž hlavním jeho předmětem a, přesahují-li 100 Kč, jako v tomto případě, podala strana žalovaná proti rozsudku prvního soudu právem odvolání, čímž přizpůsobila opravný prostředek formě, ve které bylo rozhodnutí prvního soudu vydáno. Mylným jest náhled odvolacího soudu, že v tomto případě měl býti proti rozsudku podán pouze rekurs a že odvolání jest nepřipustným. Ustanovení ř. s. 55 c. ř. s. nepřichází v úvahu, jelikož toto místo zákonně předpokládá, že útraty sporu jsou příslušenstvím hlavního nároku.

Čís. 2179.

Pokud jest dostatečně ostřežen hlídací pes, puštěný v noci ze řetězu.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1923, Rv I 824/22.)

Žalobkyně, služebná žalovaného, šla večer po dvoře usedlosti, byla napadena velkým hlídacím psem, puštěným ze řetězu, povalena a pokousána. Žalobě o náhradu škody bylo vyhověno **s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c**, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalovaný, napadaje rozsudek soudu odvolacího v celém jeho rozsahu, uplatňuje dovolací důvod č. 4 ř. s. 503 c. ř. s. Spatřuje nesprávné právní posouzení sporné věci v tom, že odvolací soud dospěl k závěru, že se mu nezdařil důkaz o tom, že se postaral o potřebné ostřežení psa (§ 1320 obč. zák.), že se odvolací soud vůbec nezabýval otázkou zavinění žalovaného s hlediska ř. s. 1315 obč. zák., ale při tom že uvádí v napadeném rozsudku, že bylo povinností hlídače, aby, jsa vzdálen od psa asi 200 kroků, přímo varoval obě ženy před nebezpečným psem, což přirozeně náleželo do jeho působnosti jako zjednaného hlídače. V dalším uvádí žalovaný, že odvolací soud nemůže nalézt hranici opatření, která měl žalovaný učiniti, by zabránil škodám, které by mohl způsobiti jeho hlídací pes. Míní, že povinnosti ostřežení v ř. s. 1320 obč. zák. jemu jako